

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Ares Trading, SA (Aubonne, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

- dopuszczenie skargi wniesionej przez skarżącą;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 marca 2008 r. w sprawie R 0805/2007-2 i odrzucenie wniosku drugiej strony w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą, mającego na celu unieważnienie spornego wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SERO SLIM” dla towarów i usług z klas 3, 5 i 35 — zgłoszenie nr 4 113 321

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeczności: Druga strona w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeczności: Słowny znak towarowy „SERO SLIM” dla towarów z klasy 5 — wspólnotowy znak towarowy nr 2 405 694

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich towarów z klasy 5 oraz w odniesieniu do „mydeł, odżywek w płynie do włosów i past do zębów” z klasy 3

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ najważniejszym elementem oceny istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd jest całościowe wrażenie wywierane na właściwym kręgu odbiorców przez te dwa znaki towarowe. Ponadto istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, które byłoby istotne z punktu widzenia prawa znaków towarowych, zależy w tym kontekście od licznych okoliczności, włączając w to, aczkolwiek niewyczerpująco, rozpoznawalność rozpatrywanego znaku, skojarzenia, jakie używane lub zarejestrowane oznaczenie może wywoływać, jak również stopień podobieństwa między znakiem towarowym a oznaczeniem lub między oznaczonymi towarami i usługami.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 r. — Team Relocations NV przeciwko Komisji

(Sprawa T-204/08)

(2008/C 197/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Team Relocations NV (Zaventem, Belgia) (przedstawiciele: H. Gilliams, J. Bocken, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych w części, w jakiej stanowi on, że skarżąca naruszyła art. 81 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia EOG w okresie od stycznia 1997 r. do września 2003 r., ustalając w sposób bezpośredni i pośredni ceny usług w zakresie przeprowadzek międzynarodowych w Belgii, dzieląc część rynku i manipulując postępowaniem przetargowym;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych w części, w jakiej nakłada na skarżącą grzywnę w wysokości 3,49 mln EUR;
- tytułem żądania ewentualnego znaczne obniżenie wysokości grzywny nałożonej we wspomnianej decyzji;
- w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi na podstawie art. 230 WE o stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. (Sprawa COMP/38.543 — Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych) w sprawie postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia EOG w zakresie, w jakim wspomniana decyzja nakłada na skarżącą grzywnę.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi osiem zarzutów.

Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG, jak również obowiązek uzasadnienia, stwierdzając w art. 1 decyzji, że skarżąca brała udział w jednolitym i ciągłym naruszeniu art. 81 WE w okresie od stycznia 1997 r. do września 2003 r.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, a także wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾, uwzględniając w celu obliczenia podstawowej kwoty grzywny łączną wartość sprzedaży skarżącej na belgijskim rynku usług w zakresie przeprowadzek międzynarodowych, w tym również obrót osiągnięty w zakresie przeprowadzek osób prywatnych.

Po trzecie, skarżąca podnosi, że współczynnik wynoszący 17 % wartości sprzedaży, który Komisja zastosowała w celu obliczenia podstawowej kwoty grzywny dla skarżącej, jest nadmiernie wysoki. Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła w ten sposób zasady równego traktowania i proporcjonalności, wytyczne z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien oraz obowiązek uzasadnienia.

Po czwarte, skarżąca podnosi, że nie ma podstaw, by mnożyć osiągniętą przez nią wartość sprzedaży przez liczbę lat, w ciągu których praktyki, w których skarżąca brała udział, miały miejsce. Ponadto skarżąca twierdzi, że automatyczne pomnożenie kwoty określonej na podstawie wartości sprzedaży przez liczbę lat, w ciągu których przedsiębiorstwo uczestniczyło w naruszeniu, nadaje zarzucanemu czasowi trwania naruszenia nieproporcjonalne znaczenie w porównaniu z innymi czynnikami, a w szczególności w porównaniu z wagą naruszenia.

Po piąte, skarżąca uważa, że nałożenie na nią dodatkowej kwoty wynoszącej 436 850,53 EUR, co odpowiada 17 % wartości jej sprzedaży, jest bezpodstawne.

Po szóste, skarżąca utrzymuje, że Komisja powinna była uwzględnić szereg okoliczności łagodzących pozwalających na istotne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą.

Po siódme, skarżąca twierdzi, że nie było podstaw, by nałożyć grzywnę przewyższającą 10 % jej obrotu. Komisja naruszyła tym samym art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ oraz zasadę proporcjonalności.

Po ósme, tytułem żądania ewentualnego, skarżąca utrzymuje, że należy znacznie obniżyć wysokość nałożonej na nią grzywny w celu uwzględnienia niemożności zapłaty tej grzywny przez skarżącą.

(¹) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. C 210, str. 2).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-206/08)

(2008/C 197/51)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (2008/321/WE) z dnia 8 kwietnia 2008 r. wyłączająca z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG), w części zawierającej korekty dotyczące Królestwa Hiszpanii, wynikające z dwóch weryfikacji dotyczących potencjału produkcji wina (VT/VI/2002/14 i VT/VI/2006/09), wysokości 54 949 195,80 euro, wynikające z zastosowania ryczałtowej korekty w wysokości 10 % do wszystkich wydatków zadeklarowanych wcześniej w ramach przyznanej pomocy,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyłączenia z finansowania wspólnotowego, które w niniejszej sprawie dotyczą Hiszpanii, wynikają z weryfikacji potencjału produkcji wina (VT/VI/2002/14 i VT/VI/2006/09) i przyjmują jako podstawę obliczenia korekty finansowej wydatki zadeklarowane przez Hiszpanię dla wszystkich środków pomocowych, o przyznanie których można było się ubiegać w związku z produktami pochodzącymi z nielegalnych upraw winorośli w latach budżetowych 2003 i 2004, w łącznej wysokości 54 949 195,80 euro (korekta ryczałtowa w wysokości 10 % wszystkich wydatków zadeklarowanych w ramach takiej pomocy, w wyniku braków w kontroli przestrzegania zakazów na wszystkich plantacjach winorośli).

Królestwo Hiszpanii nie zgadza się z zaproponowaną korektą finansową, ponieważ uznaje ją za nieuzasadnioną i dysproporcjonalną. Swój sprzeciw opiera na następujących argumentach:

- braku uzasadnienia zaproponowanej korekty;
- prawidłowym działaniu hiszpańskich organów kontrolnych przy wykrywaniu nielegalnych upraw w latach 2003 i 2004;
- uchybieniu ze strony służb Komisji procedurom przewidzianym w ramach zamykania rachunków;
- nieprawidłowości w wykorzystaniu wyników weryfikacji przeprowadzonych w roku 2002;
- odrzuceniu ekstrapolacji korekty zaproponowanej przez niepodlegające weryfikacji wspólnoty autonomiczne;
- brak technicznych argumentów a poparcie zaproponowanego procentu obciążenia: dyskryminujący aspekt poszczególnych środków regulacji.